

И се премѣсти горе. Годинитѣ вървѣха, като невидими кervани презъ горскитѣ пѣтища. Чегѣ нѣмаха, Живѣ дѣдо Танасѣ що живѣ самѣ-самотникѣ, па нѣщо го дрѣпна за сърдцето. Дожалѣ му за старата кирпичена кѣща, обградена съ мазанѣ плетѣ. Домжчнѣ му и за нивата отвждѣ дерето. И реши — ще прескочи да я обходи още веднѣжѣ.

— Щомѣ стѣпи вѣ узрѣлитѣ жита — дѣдо Танасѣ се смая. Класоветѣ се люшкаха едри и пѣлни. Голѣми като жѣлти царевици. Нѣкога полето бѣше голо, а сега на всѣка стѣпка се кѣрши овошка отѣ меденѣ плодѣ. И хората, които срѣщна бѣха други — нѣкой сякашѣ имѣ бѣ обралѣ овчитѣ кожуси.

Дѣдо Танасѣ премина отвждѣ плитката пресѣхнала рѣчица. Покатери се по брѣга и надникна вѣ нивата. Отвори широко очи и трепна — вѣтре нѣмаше жетвари, Нѣмаше и пѣсенѣ. Една машина резѣше вѣтре. Дѣрпаше пѣлнитѣ класове съ желѣзнитѣ си рѣце и ги пѣхаше вѣ една дупка като уста. Отѣ другата страна се тѣркаляха вързанитѣ снопи. Върху машината седѣше дѣдо Та-асовиятѣ синѣ съ запретнати рѣжави и гологлавѣ.

— Какво е това бре, сине? — извика подирѣ него дѣдо Танасѣ.

— Жетварка, тате! Не си виждалѣ ти таквозѣ нѣщо, а!

— Кѣде ще видя! Та жетварка казвашѣ! Та то лесно става съ нея!

— Хубаво нѣщо е то! Жѣне, врѣзва самичка, като живѣ човѣкѣ!

— Де по наше време такава отиѣна! — замислено рече старецѣтѣ.

— После дѣдо Танасѣ се приближи до това непознато чудовище, паднало сякашѣ отѣ небето. Пресѣгна рѣжа и го попипа. Парна го горещата машина и той се дрѣпна. Надникна вѣтре, кѣдето се виждаха зѣбчатитѣ колелета и поклати глава:

— Хубаво, че се прибрахѣ да видя и туй чудо, сине, че ако бѣхѣ умрѣлѣ, нѣмаше да повѣрвамѣ!